

— Δεσποσύνη Λεγκράντζ, εἶπεν, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ συγχαρῶ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν εἶνε ἀνεψιός μου, ἀλλ' ἀριστοκράτης ὡς σὺ. Ἄνακαλύπτω τὸ μέγα μου σφάλμα—ἀλλὰ δὲν θὰ λείψω νὰ ἐπωρῶ ληθῶ τοῦ μαθήματος τούτου. Οὐδεὶς ὀπαδὸς κληρονομικῆς βασιλείας δύναται νὰ τύχη τῆς ἐμπιστοσύνης ἄρπαγος ἢ ὑπουργοῦ αὐτοῦ. Καὶ νῦν, κύριε Λεγκράντζ, προσέθηκεν ὁ Φουκέ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰερώνυμον, ἐπεθύμουν νὰ σοὶ εἶπω δύο λέξεις. Ἐὰν ἀδύνατον νὰ ὦμεν ἐπιστήθιοι φίλοι ἐλπίζω ὅτι οὐδέποτε πλέον θ' ἀποβῶμεν εἴτε γυναικοὶ εἴτε κρύφιοι ἐχθροί. Δὲν ἦσο σὺ, ὃν θὰ ἐστραγγάλιζον ἀλλ' ἐσυγγραφεὺς. Ἴσως εὐρίσκεις λεπτήν τὴν διάκρισιν. Παρακαλῶ ἡμᾶς μὴ ἀναρᾶν ἡμᾶς πλέον Δίσκ.

— Ἀπὸ τῆς σήμερον, κύριε, θέλω καταγίνει εἰς φιλοσοφίαν λιβαν ἀβλαβοῦς εἶδους. Ὁ Δίσκ ἀπέθανεν εἰς χεῖρας τοῦ Ὑμανίου.

— Ἀκόμη μίαν συμβουλὴν, κύριε Λεγκράντζ. Ἐγκαταλείψον τὴν Γαλλίαν. Δύναμαι νὰ ἐγγυηθῶ τὴν ἀσφάλειάν σου μόνον ἐφ' ὅσον εἶμαι ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας—τοῦ ὁποίου ὑπουργήματος δύνατον νὰ στερηθῶ κατὰ πάσαν στιγμὴν.—Ἵπαγε εἰς οἶκον δὴποτε τῆς οἰκουμένης γῶραν, μὴ μὲν ἔμωξ εἰς ταύτην πρὶν ἢ οἱ Βουρβῶνοι—ἐάν ποτε συμβῇ τὸ τοιοῦτον—ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν θρόνον.

* * * * *

Ὅτε ὁ Ἰερώνυμος καὶ ἡ Μαρία, ὁ Δεβιδιὲ καὶ ἡ Ἀντουανέττα ἐγκατέλειπον τὸν Φουκέ εἰς τὰς ἰδίαις του σκέψεις, οὗτος ὡς ἐξῆς ἐμνοολόγησεν.

« ὦ, τῆς ἀνωτέρας πικνουργίας τῆς γυναικός! τῶν ἀκατάλακτων προβλήσεων, ὧν εἶνε ἱκανή! Ἐὰν δὲν μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐν ἐλλείψει ἐπιστολῆς τῆς τὰ ἐμπεριεχόμενα τῶν ἐπιστολῶν μου ἠθροῖται φθάσει μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος, θὰ εἶδιον ὡς ἐνδιαίτημα ἀμφοτέρων τούτων τῶν Σεργιῶν ζευγῶν τὰς φυλακὰς τῶν Βιργκενῶν! ὦ! τὴν αὐτὴ γυνὴ νὰ καταστῇ βασίλισσα οἴκου. »

Ὅτι εἶχον νὰ εἶπω ἐλέγηθ. Ἐυκόλως συμπεραίνει ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ Ἰερώνυμος ἐνομφεῦθη τὴν Μαρίαν ὡς καὶ ἡ Ἀντουανέττα ἐπὶ τῆς τοῦ Δεβιδιὲ σύζυγος. Ἀλλ' ὑπάρχει παράρτημα τι ὅπερ παρᾶ κινουμένη νὰ γράψω.

Ὁ Ἰερώνυμος Λεγκράντζ καὶ ἡ σύζυγός του ἀπολυθῶντες τὸν Φουκέ τὴν συμβουλὴν ἀρῆκαν τοὺς Ἡερισίους ἐλίγον μετὰ τὴν ἐν